

TROBADA DE FAMÍLIES LESBIANES I GAIS

TARRAGONA 1-4 DE MAIG DE 2008

TALLER AMB ADOLESCENTS

amb José Ignacio Díaz i Muriel Villanueva Perarnau

El taller es va desenvolupar durant la primera tarda de la Trobada i va consistir en una passejada de tres hores (durant la qual el grup va poder trencar una mica el gel) i una estona de reflexió explícita posterior que va durar una hora.

Potser paga la pena esmentar que treure conclusions sobre allò que van expressar es fa força difícil pels següents motius:

1. El nombre de persones participants era molt reduït (set persones) i dues d'elles tenien deu anys o menys.
2. El ventall d'activitats era ric i variat i el temps per treballar aquest taller va quedar molt reduït. No es va poder desenvolupar com teníem previst.
3. El grup acabava de conèixer-se i estava menys obert al diàleg del que ho hauria estat en dies posteriors. En aquells primers moments no tots sabien si podien confiar plenament en el grup i en els coordinadors per a explicar coses que habitualment, en certs casos, encara es viu com un secret.

És per tant de gran importància que s'entengui que allò que ara pot resumir-se són aportacions molt concretes de persones concretes i no conclusions extretes com a mitjana d'un grup ampli. També cal tenir en compte que el context comunicatiu era fred en tant que precipitat i breu.

Sens dubte l'experiència, vista des dels ulls dels propis adolescents, va ser molt positiva. Per corroborar-ho, només cal recordar que el grup va esdevenir una pinya des d'aleshores i durant els tres dies posteriors. I no hi pot quedar cap dubte que, entre ells, es van donar situacions comunicatives molt més obertes, càlides i fructíferes; i és segur que això, per a ells, representa un gran avanç psicològic i emotiu envers el seu autoconcepte i el concepte que tenen de les seves pròpies famílies.

És possible també que les poques ganes de parlar que van mostrar al taller estigués força motivada per alguna d'aquestes causes (o per totes elles, segons els casos) que podem valorar positivament:

- possiblement preferien que els coordinadors del taller desapareguessin i els deixessin sols per parlar amb total llibertat entre ells d'un tema que realment tenien ganes de treure i en el que sí pretenien aprofundir, o bé,
- en el fons, viuen ben tranquil·lament aquesta situació que els seus pares o mares tant temen que puguin viure amb angoixes i, per tant, no troben que calgui parlar-ne; a més a més,
- en alguns casos, es va explicitar la por a que allò que allà es digués pogués transcendir més enllà d'aquella sala (aquesta por es va anar vencent).

La majoria dels adolescents presents semblen acostumats a parlar del tema a casa i fora d'ella, sempre triant amb qui i en quina forma; són conscients que la situació familiar no està socialment normalitzada però desitjarien que ho estigués i opinen que hauria d'estar-ho. Tampoc no cal obviar que es va observar algun cas en què es feia evident que la comunicació familiar sobre el tema està força bloquejada i que la por a parlar-ne a fora és ben considerable. En un cas així, la coneixença del grup va resultar sens dubte una vàlvula d'escapament molt positiva.

Els adolescents presents rebutgen absolutament la idea que l'homosexualitat dels pares o mares pugui condicionar la seva sexualitat futura tot i que, evidentment, ells tant podrien ser homosexuals com heterossexuals, segons els percentatges habituals en la població total.

Davant la pregunta de si, en el futur, l'activisme en pro de la igualtat de drets de gais i lesbianes i de les seves famílies podria ser una prioritat en les seves vides, tot el grup va afirmar que segurament no, tot i que no ho descarten absolutament, ja que són conscients que és aviat per dir-ho.